

Week tegen kindermishandeling

De week van maandag 19 tot zondag 25 november is de week tegen Kindermishandeling. Het thema van deze week is “Ik maak het verschil”.

In het hele land worden er activiteiten georganiseerd m.b.t. dit thema.

Wil je hieraan deelnemen kijk dan op de website <https://www.weektegenkindermishandeling.nl/>

“Ik maak het verschil”

Het gaat erom dat iederéén iets kan doen. Niet alleen de professionals maar ook de burens, familieleden, leerkrachten etc. Uit verhalen van slachtoffers blijkt dat kleine gebaren van anderen veel kunnen betekenen. Een verwaarloosd kind dat toch naar oma toe kan, of een kind dat bij de burens spelletjes mag komen doen. Het kind vergeet zo even de ellende en krijgt een beeld van hoe het ook anders kan. Dát kan het verschil maken.

Een klein voorbeeld vanuit mijn ervaring als juf. Ik gaf les in groep 3, toen nog de 1e klas. De eerste schooldag leerden de kinderen het woordje “boom” te lezen en schrijven. Allemaal namen ze trots hun eerste blaadje mee naar huis. De volgende dag was het woordje “roos” aan de beurt. Eén jongetje ging met zijn handen voor zijn ogen zitten en weigerde ook maar iets te schrijven. Dit verbaasde mij. Het bleek dat zijn moeder zijn eerste blad had verscheurd met de opmerking dat hij geen rommel meer mee naar huis mocht nemen. Al snel kwam ik er achter dat hij ernstig verwaarloosd werd. Vanaf die tijd bewaarde ik zijn spulletjes op een speciaal plekje voor hem. Daardoor kreeg ik hem toch weer aan het werk. Er was in die tijd nog erg weinig hulp mogelijk. Van opvoedingsondersteuning was geen sprake. Als juf kon ik hem alleen wat speciale aandacht geven. Het was helaas maar een klein gebaar en ik weet ook niet hoe het is afgelopen. Wel weet ik dat hij graag op school kwam en in mijn nabijheid wilde zijn. Ik hoop zo toch een verschil te hebben gemaakt.

Een ander voorbeeld: Ik logeerde bij mijn opa. Ik was 15. Opoe was overleden. Ik had medelijden en wilde helpen. Opa werd handtastelijk. Ik was doodsbang maar dacht ook dat ik gek was. Een opa doet zoiets toch niet. Ik moest gaan fietsen met opa op de Hoge Veluwe. Ik kon een fiets lenen bij een tante en vertelde daar dat ik bang was voor opa, die deed raar. Mijn tante wist precies wat ik bedoelde maar greep niet in. Ze liet me in de steek. Ik dacht dat het aan mij lag. Ik ben nog nooit zo bang geweest. Mijn zus kwam me ophalen en merkte dat ik afstandelijk deed tegen opa. Ze vroeg door en ik vertelde haar mijn belevenissen. Ik weet nog dat ik zei “niet tegen papa en mama vertellen”. Dat heeft ze toch gedaan. Gelukkig maar, want mijn vader is naar zijn schoonvader gegaan. Hij zei me dat het niet aan mij lag maar dat opa gestoord was. Dat heeft me achteraf zo geholpen dat ik er niet ernstig door getraumatiseerd ben.

Ik ben mijn zus nog altijd dankbaar dat ze het verschil heeft gemaakt. Zonder haar had ik het niet durven vertellen.

Signalen

Voor ons therapeuten is het belangrijk om de signalen te herkennen. Vervolgens dienen wij die

zorgvuldig af te wegen en te bepalen of we in actie moeten komen. Niet alleen diegenen die met kinderen werken maar juist ook degenen die met volwassenen werken. Vraag altijd na of je cliënten kinderen hebben. Is dit het geval doe dan de “kindcheck” (zie protocol Meldcode bij “Downloads” op je eigen NFG-pagina).

Ook voor therapeuten geldt “schroom niet om hulp te vragen als je er zelf niet uitkomt”.

Willy Smid

Aandachtfunctionaris HG en KM voor de NFG

tel: 06-38581258

aandachtsfunctionaris@de-nfg.nl